

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CONSTANTIN STANCU

Migranți fără bagaje

LIMES
2019

Cap. I.....	7
Cap. II.....	11
Cap. III.....	17
Cap. IV.....	26
Cap. V.....	36
Cap. VI.....	41
Cap. VII.....	45
Cap. VIII.....	50
Cap. IX.....	56
Cap. X.....	64
Cap. XI.....	73
Cap. XII.....	80
Cap. XIII.....	89
Cap. XIV.....	96
Cap. XV.....	103
Cap. XVI.....	110
Cap. XVII.....	118
Cap. XVIII.....	127
Cap. XIX.....	133
Cap. XX.....	140
Cap. XXI.....	148
Cap. XXII.....	158
Cap. XXIII.....	166
Cap. XXIV.....	171
Cap. XXV.....	180

Cap. XXVI.....	190
Cap. XXVII.....	196
Cap. XXVIII.....	203
Cap. XXIX.....	209
Cap. XXX.....	218
Câteva date despre autor	225
Câteva referințe critice.....	228

Cap. I

Ana Nor privea pe fereastra autobuzului care străbătea Londra, era seară și seara mișca lumea spre marile periferii, spre alte cartiere. O lumină lăptoasă scâldea bulevardele, ireală. Totodată își vedea chipul în fereastră, un chip cumva străin, obosit, atins de aripa zilei. Era ceva straniu în peisajul acestui oraș, te atrăgea, te respingea, te chema. Privea clădirile înalte, cu balcoane și ferestre luminate, perfect ordonate în geometria serii. Trecuse o zi peste ființa ei, ceva s-a mai rupt din sufletul ei. Oboseala o stimula, ocupa un loc gol lăsat în inima ei de singurătate. Se gândea uneori la lumea din Vadu Ars, o lume pe care a părăsit-o de mult, din altă istorie. Memoria era atrasă de marile furtuni magnetice ale vremii. Se simțea în siguranță, avea un venit acceptabil. Femeia din ea striga după jumătatea pierdută pe drum, Ilie Talan s-a dus, toate s-au pierdut în ceața vremii. I s-a părut că s-a deschis fereastra unui balcon undeva la etajul superior al blocului prin fața căruia trecea. O femeia s-a aplecat peste balustrada balconului, parcă striga ceva, cu trupul pe jumătate aplecat, aproape să cadă, striga. Avea o sticlă de șampanie în mâna dreaptă, o ridica și o cobora, făcea semene. Părea fericită și, poate, disperată. A fost doar o clipă, un chip blond undeva la etaj, o apariție fugară și fără sens. Pentru femeia aceea gesturile aveau un sens profund. Pentru restul lumii, o femeie care-și strigă disperarea, fericirea, spaima, bucuria, toate la un loc, o imagine nedefinită. Ana Nor încerca să înțeleagă. Totul trecea repede, creierul era asaltat de alte imagini: vitrine, femei tinere care săreau pe loc, oameni grăbiți care treceau

strada fără să privească în stânga sau în dreapta. Lumina lăptoasă de neon îi frângea creierul, îl făcea o pastă din care nu se mai puteau distinge trecutul, prezentul, viitorul. Apoi făcu un efort să revină în realitate.

Se apropia de stația unde va coborî, se apropia de locul unde lucrurile se limpezeau. După ce a coborât din autobuzul acela, după ce ușile metalice s-au închis în urma ei, prinzând între pereți de metal și plastic, lemn și alte substanțe, lumea aceea în mișcare spre marginea orașului, realitatea i s-a părut suportabilă. Lucrurile erau mai previzibile când mergea pe jos, relaxată. Își revenea cumva din transa dinamică prin care a trecut. Își aminti de vizita anunțată de scriitorul Toma Bucur, cel care publica în limba engleză. L-a văzut cândva la Vadu Ars, era profesor și acum venea aici, la Londra, dorea să o vadă, să reia o legătură cu ea. Nu-l putea refuza, îi făcea bine acea legătură. Probabil a venit să rezolve ceva cu multele sale cărți de aventuri și divertisment, cu editorul, cu alții agenți literari. Când a sunat-o la telefon nu i-a venit să creadă. O căuta cineva din Vadu Ars. Era un eveniment, se stârnea o nouă stare, emoții, amintiri. Străinii nu prea înțelegeau ce înseamnă relațiile dintre oameni din același loc. Ea o simțea, poate se va umple un gol.

„Mă caută cineva, un eveniment”, a șoptit atunci. Da, l-am văzut atunci, publicase peste nou zeci de cărți în serial, nu prea groase, dar pline de mișcare. „Mi-a povestit, da, era ceva cu marketingul literar... Cum intră regulile economice în lumea artei... Ca fain! Mă va căuta. Dacă va dori să mă sărute... am să-i întind obrazul, da, obrazul, am să ascult povestea lui...”

Ana nu a uitat aceste momente, se simțea mai veselă, mai atentă la prezent.

Când a trecut pe lângă localul acela, local pe care l-a ocolit de multă vreme, a văzut iarăși imaginile grotești. Era vinerea și femeile se îmbătau, luau din jocul bărbaților. După o săptămână de muncă, de excese, de nervi și frustrări, se

îmbătau. Ieșeau din localurile de noapte vesele, cântau, strigau unele la altele, se descărcau de tot stresul zilelor. Brusc, cădeau pe câte o bancă, pe aleile cu iarbă grasă, bine întreținută. Cădeau în poziții nefirești, li se vedeau sânii revărsați din bluzele deschiate, picioarele dezgolite, chiar chiloții. Unele, pierdute total, își arătau sexul la vedere, cu fustele răvășite, cu brațele căzute, cu trupul tensionat în poziții ireale. Trupuri de vânzare, expuse, supraofertă pentru ochii oboșiți ai trecătorilor. Ana refuza acea realitate, erau stări grele, neînțelese pentru ea. Munca le copleșea pe acele femei tinere, singure. Auzea uneori de violuri, de alte violențe. Nu înțelegea, acesta era peisajul și încerca să se acomodeze cu regulile acelei lumi, depunea efortul. Timpurile treceau, se maturiza brutal, nu dorea acea maturizare, era regula pentru cei care trăiau în marile orașe.

Când a ajuns în garsoniera ei confortabilă, bine amenajată, și-a scuturat capul frumos de femeie încă tânără, încerca să lepede un coșmar, era ca un avort brusc din memoria ei. Nu și-ar fi dorit să fie așa ca ele. Dorea o altă soartă, mai luminoasă, mai caldă, mai trainică. Viața este un dar, merita să te lupti pentru el, să prinzi ceea ce-i frumos în palme, să simți căldura irepetabilă a unor vorbe, gesturi... După ce a făcut un duș energic, s-a spălat de toată mizeria lumii, săpunul era neputincios, folosea săpun solid, ca acasă, îi plăcea să simtă coaja lui tare, după aceea s-a relaxat, a făcut un ceai, și-a pregătit patul, venea o seară peste ea. Poate va intra pe Internet, va conversa cu a ei din Vadu Ars, cu Ioan Jude, cine știe. Mâine va avea musafiri... Toma Bucur și-a anunțat vizita, cu eleganță, cu enigme în glas. Ilie Talan a iubit-o, dispariția lui a afectat-o. Vadu Ars a înghițit trupul bărbatului într-o moarte suspectă, neelucidată. Chipul lui o urmărea, își amintea, încă, de întâlnirile lor, de pasiunea care i-a atins în acele vremuri când lucrurile păreau că merg bine, spre o direcție bună. Uzina funcționa încă și oamenii aveau un rost social, se iubeau,

mureau, făceau copii, mergeau în concedii, făceau planuri de viitor și sperau...

Și-a amintit ultima imagine pe care a văzut-o în oglindă, trupul ei de femeie tânără, curajoasă, cu forme care avea un anume mister, cu sânii tari încă. Era o imagine care îi întreținea iluzia că timpurile au fost oprite în loc pentru ea.

Cap. II

Ana avea emoții, de prea multă vreme nu s-a mai întâlnit cu un bărbat. După ce a făcut un duș energetic, a băut un ceai. Aștepta, așteptarea făcea să-i treacă multe gânduri prin minte, se frământa, simțea un fel de febră joasă în organism, parcă era un atac de reumatism, ceva pe care oasele nu mai suportau. Încerca să se liniștească, să caute o preocupare, un alt sens al dimineții. Era greu, un fluture în oglindă, o rază care se împlânta în masa din cameră, o tăcere suspectă. Când auzi soneria de la intrare a sărit brusc, apoi s-a oprit, nu se cădea să dea buzna peste musafir. După ce a deschis ușa, o mare surpriză... Era o femeie. Tânără, îmbrăcat lejer, cu pantaloni strâmți, cu giacă practică, zâmbea, aproape dorea să năvălească în cameră.

- Mariana Vrabie, Mary, te rog nu te speria, vin din partea lui...

- Toma Bucur, sper...

- Exact, el m-a... Sper să mă cunoști, sunt din Vadu Ars, știi...

- Vag, nu mai rețin figurile, vremea... E o surpriză pe care... mă rog, nu mă așteptam. Bărbații ăștia, au idei trăsnite!

- Nu te speria, e în regulă. Sunt de comitet, dacă mă primești la tine am să povestesc. Uite, am doar o geantă de voiaj, nu e mult!

Ana ezita, nu știa ce să zică, nu o cunoștea pe femeie, simpatică, zâmbea mereu, avea magnet, atrăgea privirile, oamenii. Se hotărî brusc:

– Intră, sper să nu-mi faci o altă surpriză..., spuse Ana ca un fel de avertisment.

– Bine, povestesc.

Femeia a intrat în garsonieră, se purta degajat, fără inhibiții. Ana a invitat-o să se spele, i-a făcut un ceai, apoi o cafea. O privea cu interes și cu suspiciune. Îi era ciudă pe Toma, l-a invitat și el nu a venit, a trimis pe altcineva. Lumea e în schimbare, se ducea pe tobogan. Cuvântul oamenilor e doar o joacă. În fine, există mișcare, oamenii se atrag în mod inexplicabil, femeile au probleme și Mary le avea, cu siguranță. Să nu mă agit zadarnic, își spunea Ana, să fac probleme acolo unde nu trebuie să fie.

– Te-am primit! Cumva te cunosc, continuă Ana. Servește, cafeaua e caldă și am pus ceva lapte și zahăr, sper să-ți placă mai dulce.

– OK, e pe felie. Am dat buzna, acum am de dat o explicație... Aici Mary lăsa o pauză cam mare. Ana o privea cu interes. Da, am explicații... M-am întâlnit cu Toma, profu, pe aeroport, așa din întâmplare. El venea din România, eu din Olanda...

– Olanda? Se mira Ana. Chiar de acolo, ce schemă, coincidență, mă rog, neprevăzută. Toma e tip serios, e și scriitor...

– Scriitor? N-am știut, eu îl știu de prof. La liceul din Vadu Ars, acolo își face veacul. Eu sunt a lui Vrabie, acela cu o casă mai trăsniță, vopsită în galben, spre Frumușica, cartierul mai nou care s-a dezvoltat după „loviluție”, știi cum stă treaba.

– Vrabie, Vrabie, a da, îmi aduc aminte ceva, parcă lucra unul la metrologie în uzină. Știi de unde să te iau!

– Exact, Toma mi-a zis că te cheamă Ana.

– Da, Ana Nor, un nume mai...

– Ce Vrabie sună mai altfel?

– Nu, dar...

- Cum ziceam, veneam din Olanda. Am fost și sunt o fugară, o evadată.

- Să nu zici tu că ai probleme cu poliția?

- Eu? Nu! Exclus. Dar e o altă chestie. Pur și simplu a trebuit să evadez!

- Zi, frumoaso, zi, încurajează-mă... Ana zâmbi și aștepta ca femeia să debiteze povestea ei.

- După „loviluția” din 89, știi, toți am cam plecat spre alte țări, căutam de lucru. Am plecat și eu, am zis că mă bag la vreo familie cu bătrâni, cu probleme din astea, știi? Am ajuns din Germania în Olanda, asta e altă poveste în povestea mea, știi? M-am băgat la un bar, cam așa ceva, prin Amsterdam, orașul acela faimos tare, cu fotbaliști, cu...

- Doar nu te-ai încurcat cu vreo vedetă?

- Exclus! Nu am avut timp. Am intrat într-o zonă periculoasă. M-au capturat într-o bandă, știi acolo sunt mafioții din prostituție, m-au dus într-un apartament de lux și m-au obligat să mă prostituez. A fost ceva de viață și de moarte. Ceva strict, cu amenințări...

- Chiar de moarte? Te-au zăpăcit, te-au distrus! Ana apăsă pe cuvintele din urmă, era conștientă că dramele lumii moderne afectează multe suflete.

- Stai să-ți zic, Ana. Stai. Acolo e o organizare beton, nu scapi. O tipă, o cehă, a scăpat, dar au adus-o înapoi. Eram însemnate precum animalele, eram tatuate, fiecare bandă avea semnul ei, nu se făcea rabat. Se respectau între ei, nu scăpai. Dacă fugeai te aduceau înapoi rapid, se respectau șmecherii, erai a unei bande, mă rog, trib, te aduceau înapoi la șef. Am avut unul nu prea dur, dar nu scăpai, era ca în menghină. Te școlau, știi, te pregăteau pentru tipii cu banii, îți dădeau de toate, dar erai la dispoziția lor. Unele am rezistat, până la un punct, apoi... nu vreau să povestesc.

Chipul femeii se stinse. Era o altă ființă, amintirea o marca, evident nu dorea să-și amintească, a fost o agresiune fizică și psihică, ceva de iad.

- Mary! Treci peste asta! Revino-ți, da ești în siguranță aici! Treci din minut în minut prin stări diferite, ce ai? Ești în siguranță!

- Da, uite, vezi tatuajul? Sunt ca o vacă bună de muls, o bucată de carne! Nu ți-e scârbă de mine?

- Hai... Nu e cazul, te înțeleg... Când am plecat în lume, mă așteptam la multe!

- Am făcut sex și de toate, știi... Dar nu știu ce-i dragostea, mă rog, nu am fost iubită, nu am iubit... Ne pregăteau pe timpuri de femei celebre, știi, ne prelucrau, trebuia să rezistăm, să jucăm un rol... Rolul meu... în fine..., povestea femeia în timp ce Ana o privea cu interes.

- Da?

- Nu am curaj!

- Ei!

- M-au făcut blondă, mi-au zis cum trebuie, știi? Eram Maryn Monroe, asta a trebuit să fiu. Să mă bâțâi din șolduri, să fac gesturile ei, să nu port chiloți pe mine, să fac pe prostuța, să le povestesc de președintele USA, da, auzi?

- Chiar e teribil, te-au spălat pe creier, Mary! Te-au spălat!

- Da...

Aici se opri, bău din cafea, privea în gol, chipul ei se transforma subit din clipă în clipă, privea departe, nu putea să vadă realitatea. Își revenea greu...

- Mary, șopti Ana. Îi era teamă să nu distrugă mărturia ei sinceră.

- Da, sunt aici, femeie. Povestea asta e grea pentru mine, nu-ți mai povestesc ce trebuia să facem în plus, să...

- Bine, bine, e suficient. Înțeleg, fato! Înțeleg! Mai bea din cafea, uite ai pe măsută și ceva prăjiturile.

- E bine la tine, ai scăpat. Eu sunt o tâmpită. Cred că lucrezi undeva, e bine, ai ceva lovele...

- Am că am prins un post bun, la o companie bună, la compartimentul calitate, cu garanții, cu chestii de astea. Da, am fost avocat la Vadu Ars, o rup bine cu engleza, e mai altfel...

- Da, ai pus burta pe carte. Eu... Acum regret...

- Va trece, acum îl înțeleg pe Toma Bucur, e un om sufletist. Te-a ghicit dintr-o privire...

- Știi, am scăpat din Olanda ca prin minune. Dumnezeu a avut milă de milă...

- Cu siguranță! Spune, descarcă-te, ai nevoie să te ușurezi, știi. Toți avem momente catastrofale în viață și... Ana o îndemna să se elibereze de stresul secretului ei, bine păzit și incomod.

- Un tip cu bani, după ce a petrecut vreo trei zile cu mine, a înțeles, nu știu cum, nu știu de ce, a înțeles și m-a dus în aeroport, în portbagaj, m-a băgat într-un geamantan mare, am stat ghemuită acolo. A fost o minune! E drept, i-am dat ceva bani, că am reușit și eu să am unii, îi țineam în chiloți, să nu mă prindă șmecherii din bandă. A fost cumplit. Vezi, sunt ca o vacă, am semnul acela, nu va trece niciodată.

- Oare? Fii mai curajoasă, va trece într-un fel, fetițo! Va veni vremea...

- Știi, dacă peste zece ani dau de mine, mă iau înapoi, n-am voie să vomez ce am văzut și ce am pățit acolo!

- Cumplit! Sper să fie bine.

Ana încerca să-și imagineze, în paralel, viața ei și viața femeii, era greu de făcut comparații. Se tulbura, încerca să-și revină.

Au fost câteva minute de tăcere. Ceva s-a rupt. Fiecare căuta să-și revină, să vadă altfel lucrurile, să nu se tulbure. Era greu. Povestea, cuvintele spuse de Mary cântăreau greu... Ana înțelese că se întâlnea pe alt plan cu această Marlyn, cu blonda. În Vadu Ars și Bianca Drăguț e jucat un rol cu tipul acesta, a

ajuns în Capitală, s-a realizat. E ceva bolnav în lume. Lumea liberă se lipește de imagini, de iluzii. Bărbații explodează în fața idolului. E ceva teribil. După ani buni, lumea se agață de miraje. Planuri paralele, planuri în timp, planuri cu iluzii de lux.

– Ana, îmi amintesc cât greu a fost! Vai! Să nu treacă nimeni prin asta. Mă puneau să cânt în pielea goală, să îi masez, să le fac tot felul de chestii... Mi-au dat un film cu blonda aia, mă puneau să merg ca ea, să vorbesc ca ea, să... Am văzut filmul, dar nu cu plăcere, cu groază. Femeia aia a fost o victimă, eu o alta...

– Gata! Să ne oprim! E gata! Să vorbim altceva. Uite îți pun puțină supă, apoi ai ceva friptură rece, dar o poți încălzi. E acolo, vezi, în bucătărie, un cuptor cu microunde... Te descurci, e simplu, butoane. Te rog să faci un duș, să-ți revii. Azi e sâmbătă, mâine e duminică, eu merg la biserică de aici, te invit și pe tine. După-amiaza vedem un film la televizor, ne relaxăm... Viața e frumoasă, un dar de la Dumnezeu...

Ana s-a purtat cu toată căldura cu Mary. A înțeles drama. Femeia a adormit în seara aceea brusc, a avut un somn greu, vorbea prin somn. Ana i-a desfăcut un pat pliabil, îl avea pe balconul garsonierei. L-a pregătit cu de toate. Nu mai avusese musafiri de multă vreme. Înainte de culcare, Mary i-a promis că-i va plăti, nu va rămâne datoare, cu siguranță. Știe ea cum va face. După ce a stins lumina din garsonieră, pe fereastră apărea raze de lumină, era un joc. Ana a încercat să prindă sensul jocului, era inutil, Londra avea secretele ei.

I s-a părut că o pasăre s-a izbit de ceva din balcon. A fost o iluzie, un semn.